

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญต่ออนาคตของนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาวิชาการชั้นสูง อันนำไปสู่วิชาชีพต่าง ๆ ที่นักศึกษาจะยึดถือเป็นอาชีพต่อไป การศึกษาระดับอุดมศึกษาในระบบจำกัดรับของประเทศไทยได้ใช้การสอบคัดเลือกเป็นวิธีการตัดสินว่าผู้สมัครคนใดเหมาะที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ การสอบคัดเลือกในปัจจุบันใช้ระบบการสอบคัดเลือกที่ใช้ผลจากคะแนนสอบรายวิชาต่างๆ ตามที่คณะ/ประเภทวิชากำหนด โดยมีการทดสอบความรู้ ความสามารถตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและในบางสาขามีการทดสอบความถนัดด้วย (กองวิชาการ ทบวงมหาวิทยาลัย และคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536) ต่อมาได้มีการปรับเปลี่ยนระบบการสอบคัดเลือกครั้งสำคัญในการคัดเลือกประจำปีการศึกษา 2542 โดยที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยเห็นชอบให้นำคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ร่วมกับคะแนนสอบวัดความรู้ที่ทบวงมหาวิทยาลัยจัดสอบ ในสัดส่วนร้อยละ 10 โดยให้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 – ม.6) ร้อยละ 5 และค่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อีกร้อยละ 5 วิธีนี้จะช่วยลดค่าความแตกต่างของคะแนนจากโรงเรียนที่มีมาตรฐานการศึกษาแตกต่างกัน แต่เพิ่มความเสมอภาคในการกระจายโอกาสการเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมากขึ้น (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2540)

ในส่วนคะแนนสอบวัดความรู้ที่นำมาพิจารณาในสัดส่วนร้อยละ 90 นั้น มาจากคะแนนสอบวัดความรู้พื้นฐานวิชาการ หรือที่เรียกว่าวิชาหลักที่ทบวงมหาวิทยาลัยจัดสอบ 15 วิชา และคะแนนสอบวัดความรู้พื้นฐานวิชาชีพ หรือวิชาเฉพาะที่จัดสอบอีก 23 วิชา ผู้ประสงค์จะสมัครคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะ/ประเภทวิชาใดจะต้องศึกษาว่าสาขาวิชานั้นจะใช้คะแนนสอบจากวิชาใดบ้างในการคัดเลือก และจะต้องสอบวัดความรู้ในวิชาที่คณะ/ประเภทวิชานั้นกำหนด โดยทั่วไปแล้วคณะ/ประเภทวิชาจะกำหนด ให้สอบไม่เกิน 7 วิชา ทั้งนี้ทุกคณะ/ประเภทวิชา จะกำหนดให้สอบวิชาภาษาไทย (01) วิชาสังคมศึกษา (02) และวิชาภาษาอังกฤษ (03) เป็นวิชาร่วม สำหรับการนำคะแนนทั้ง 3 วิชาไปใช้นั้นมี 2 ลักษณะ คือ ต้องผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด แต่ไม่นำคะแนนไปรวมกับคะแนนวิชาอื่น หรือไม่มีการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำ แต่จะนำคะแนนไปรวมกับคะแนนวิชาอื่นเพื่อใช้ในการตัดสินการคัดเลือก (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2542)

ถึงแม้ว่าทบวงมหาวิทยาลัยและที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยมีนโยบายให้นำผล การเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้มากขึ้น แต่เนื่องจากยังมีปัญหาเรื่องคุณภาพและ มาตรฐานของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มหาวิทยาลัยจึงยังคงให้ความสำคัญกับการสอบวัดความรู้จึงให้ คำนำนักในส่วนนี้ถึงร้อยละ 90 ดังนั้นวิธีการคัดเลือกในปัจจุบันยังคงให้ความสำคัญกับผลการ สอบวัดความรู้

การประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นำไปสู่การปฏิรูปการศึกษา และการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 สถานศึกษาทุกแห่งเริ่มใช้หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 เป็นต้นไป การปรับหลักสูตรดังกล่าวมีผลต่อระบบ การคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ส่งผลให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการคัดเลือกได้ จัดประชุมสัมมนาทางวิชาการเพื่อพิจารณาสรุปหาแนวทางการดำเนินการระบบการคัดเลือกบุคคล เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลางการรับนิสิต/นักศึกษา (Central University Admission : CUAS) โดยยึดหลักการให้เพิ่มการใช้ผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็น ส่วนหนึ่งของการคัดเลือกให้มากขึ้น และให้เพิ่มการพิจารณาความสามารถของผู้สมัคร ทั้งนี้ มหาวิทยาลัย/สถาบันกำหนดคุณสมบัติอื่นๆ หรืออาจกำหนดให้มีการสอบวิชาเฉพาะหรือวิชา ความถนัดเฉพาะด้านและสอบสัมภาษณ์เพิ่มเติม ซึ่งแต่ละมหาวิทยาลัยหรือกลุ่มมหาวิทยาลัย หรือสถาบันทดสอบกลางเป็นฝ่ายจัดสอบ การปรับปรุงกระบวนการดังกล่าวจะเป็นไปโดย สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ผลจาก การพิจารณาหาแนวทางการดำเนินการคัดเลือกฯ ร่วมกันได้ข้อสรุป ดังนี้ หลักการ (1) การรับ บุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจะเปลี่ยนวิธีการรับจากการใช้ผลการสอบวัดความรู้เป็น หลัก เป็นการรับเข้าศึกษาโดยพิจารณาจากองค์ประกอบต่างๆ ที่นอกเหนือจากผลการสอบมาก ขึ้น เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือส่วนรวม (2) สถาบันอุดมศึกษาจะนำผลที่ ได้จากการประเมินผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมาใช้เป็นองค์ประกอบของการรับเข้าศึกษา (3) การดำเนินการคัดเลือกจะดำเนินการเป็นระบบกลาง สถาบันอุดมศึกษาจะกำหนดหลักเกณฑ์ กลางให้คณะวิชาหรือกลุ่มสาขาวิชานำมาใช้เป็นเกณฑ์ร่วมกัน (4) ให้จัดตั้งสถาบันทดสอบทาง การศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่จัดสอบระดับชาติเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในการนำไปใช้คัดเลือก ผู้เรียน ด้านองค์ประกอบ (1) ใช้ GPA ร้อยละ 5 และ PR ร้อยละ 5 (2) ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนระดับชาติ (National Test) จาก 8 กลุ่มสาระที่เป็นการประเมินเพื่อจบการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ร้อยละ 40 (3) ผลการวัดความถนัดเชิงวิชาชีพหรือผลการวัดศักยภาพในการเรียนสาขา วิชานั้นๆ ตามที่กลุ่มสาขาวิชากำหนดร้อยละ 50 ทั้งนี้ แต่ละกลุ่มสาขาวิชาจะทดสอบได้ไม่เกิน 3 วิชา ส่วนกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หรือบันทึกกิจกรรมเพื่อส่วนรวม/สังคมกำหนดเป็นเงื่อนไขของการสมัคร เข้าศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ หรือนำมาใช้ประกอบการสอบสัมภาษณ์ (สำนักทดสอบกลาง

ทบวงมหาวิทยาลัย, 2546) สำหรับกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนหรือบันทึกกิจกรรมเพื่อส่วนรวม หรือที่เรียกกันว่า "สมุดพกแห่งความดี" กระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัยมีความเห็นร่วมกันที่จะนำสมุดพกแห่งความดีเข้าสู่ระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าสู่มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นการวางพื้นฐานด้านการสร้างคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนสำนึกความรับผิดชอบต่อสาธารณะให้กับเด็กและเยาวชน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการทำงานร่วมกันระหว่างกระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัย โดยคณะทำงานได้วางกรอบการจัดทำแบบฟอร์มกลางบันทึกความดี และตั้งชื่อแบบฟอร์มนั้นว่า แบบบันทึกกิจกรรมสร้างสรรค์สังคม กิจกรรมสร้างสรรค์สังคมจะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเยาวชนไทยให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 3 ประการ คือ เป็นผู้มีความรู้ คุณภาพ และคุณค่า ครอบคลุม 3 ด้านหลัก 1) ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ การรู้จักและเข้าใจตนเองและผู้อื่น ความตรงต่อเวลา ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ใฝ่รู้ ความรับผิดชอบ ความประหยัด ความอดทน มีความสามัคคี การทำงานเป็นกลุ่ม การมีสัมมาคารวะ การรู้กาลเทศะ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และไม่พัวพันสิ่งมอมเมาและสิ่งเสพติดให้โทษ 2) ด้านความสามารถในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจในกิจกรรม และลักษณะพื้นฐานของการมีทักษะการทำงาน 3) ด้านคุณค่าที่ให้ต่อสังคม ได้แก่ ความตื่นตัวต่อปัญหา ความกล้าหาญทางจริยธรรมที่จะจรรโลงความถูกต้องในสังคม และอุดมการณ์ปณิธานในการทำประโยชน์เพื่อสร้างสรรค์สังคม (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

จากสาเหตุดังกล่าว ทำให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการคัดเลือกมาโดยตลอด (สุชาติ เมืองแก้ว, 2545) และมีผู้สนใจศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพของแบบสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบในการสอบ และกลุ่มตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีและเหมาะสมที่สุด เช่น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ (2527) ได้ศึกษาสหสัมพันธ์พหุคุณระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รุ่นปีการศึกษา 2527 และรุ่นปีการศึกษา 2528 โดยทำการวิจัยติดตามจนสำเร็จการศึกษาตลอดหลักสูตร คณะผู้วิจัยได้ศึกษาอำนาจการทำนายของแบบสอบคัดเลือกแต่ละรายวิชาในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแยกเป็นแต่ละภาคการศึกษาตลอดหลักสูตร และได้เสนอภาพรวมของรูปแบบการสอบแบบใดมีความเหมาะสมใช้เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีผลการวิจัยพบว่า ในปีการศึกษา 2527 จากการทดสอบ 45 ประเภทวิชา มีเพียงรูปแบบการสอบ 10 ประเภทวิชาเท่านั้นที่เป็นรูปแบบการสอบที่มีประสิทธิภาพในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และในปีการศึกษา 2528 มีการวิเคราะห์เปรียบเทียบจำแนกตามรูปแบบการสอบ 16 รูปแบบ 22 สาขาวิชา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอบเพียงร้อยละ 8 เท่านั้นที่มีอำนาจในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดหลักสูตรไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25 ร้อยละ 36 เป็นรูปแบบที่ทำนายได้ต่ำกว่าร้อยละ 25 และร้อยละ 55 ของรูปแบบการสอบไม่มีอำนาจใน

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดหลักสูตร ส่วนตัวแปรทำนายในระดับรายวิชาที่เป็นตัวแปรทำนายที่มีความถี่สูงสุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ กข ซึ่งเป็นตัวแปรทำนายที่มีความถี่สูงสุดในแต่ละรูปแบบการสอบ ได้แก่ ประเภทวิชาแพทยศาสตร์ ประเภทวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ประเภทวิชาสังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี เศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจ (วิทยาศาสตร์) ประเภทวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ต่อมาธนาวุฒิ กำเหนิดดิษฐ์ (2538) ได้ทำการศึกษาการสรุปนัยทั่วไปของความตรงของแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐโดยการวิเคราะห์แบบเมทาด้า (Meta analysis) เพื่อให้ทราบถึงคุณภาพด้านความตรงเชิงทำนายของแบบสอบคัดเลือก ผลการศึกษาความตรงของแบบสอบคัดเลือก จำนวน 12 วิชา พบว่า 8 วิชา คือ วิชาชีววิทยา สามัญ 2 ภาษาไทย กข ภาษาฝรั่งเศส คณิตศาสตร์ ก ภาษาอังกฤษ กข สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ กขค สามารถสรุปนัยทั่วไปของความตรงได้ ส่วนอีก 4 วิชา คือ วิชาสามัญ 1 คณิตศาสตร์ กข เคมี และฟิสิกส์ ไม่สามารถสรุปนัยทั่วไปได้

ผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เป็นงานวิจัยที่ให้สารสนเทศต่อการพัฒนาและปรับปรุงการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา และเป็นประโยชน์ในการพิจารณากำหนดเกณฑ์การรับนิสิต/นักศึกษาในแต่ละสาขาวิชา แต่ละสถาบันการศึกษาอย่างยิ่ง จะเห็นว่าการนำองค์ประกอบในด้านสติปัญญามาศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนกันอย่างแพร่หลายและต่อเนื่อง

เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวเป็นงานวิจัยที่ศึกษาระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบเก่า และงานวิจัยส่วนมากจะศึกษาถึงองค์ประกอบด้านสติปัญญา หรือความถนัด แต่ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีกมากที่มีความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จในการเรียนทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา เพื่อให้การคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบปัจจุบันสร้างความมั่นใจเป็นที่ประจักษ์ว่าการดำเนินการที่ผ่านมาสามารถคัดคนเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผลิตบัณฑิตออกสู่สังคมได้ตรงตามความสามารถ ความถนัดและสาขาวิชาที่พออย่างแท้จริง ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาตัวทำนายความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นตัวแปรทางด้านวิชาการ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนในสาขาวิชาที่พินั้น ซึ่งเป็นตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาการ เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นข้อมูลสนับสนุนระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบปัจจุบัน และอาจเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดองค์ประกอบในการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลางการรับนิสิต/นักศึกษา หรือที่เรียกว่าระบบแอดมิชชั่น (Admission) ที่จะเริ่มใช้ในปีการศึกษา 2549 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโมเดลความสำเร็จในมหาวิทยาลัยของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อตรวจสอบโมเดลความสำเร็จในมหาวิทยาลัยของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เพื่อตรวจสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสำเร็จในมหาวิทยาลัยของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระหว่างนิสิตที่ผ่านการคัดเลือกใน ปีการศึกษา 2543-2545
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำนายของตัวทำนายความสำเร็จระหว่างปีการศึกษา 2543-2545

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ผ่านการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย ในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2543, 2544 และ 2545 จำนวน 906 คน
2. โมเดลการทำนายความสำเร็จ เพื่อใช้ศึกษาตัวแปรที่ใช้ในการคัดเลือกตัวทำนายความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยตัวแปรต่างๆ ดังนี้ 1) ด้านความสามารถทางวิชาการ ได้แก่ คะแนนสอบคัดเลือก คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ 2) ความสามารถที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ ประกอบด้วย ด้านคุณธรรมและจิตสำนึก ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความสามารถพึ่งตนเอง มีวินัย ความรับผิดชอบ ความกตัญญู ความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา และความนอบน้อมถ่อมตน ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย 1) ความสามารถทางวิชาการ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย 2) ด้านความสามารถที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ ได้แก่ ความสามารถที่จำเป็นสำหรับคนยุคใหม่ ประกอบด้วย ทักษะการคิด ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม ทักษะชีวิต ทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และ ทักษะการจัดการ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง กระบวนการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจำกัดรับ ซึ่งได้มีการปรับปรุงรูปแบบและวิธีการในการคัดเลือกในปี 2543 โดยกำหนดให้มีการนำผลการเรียนตลอดหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าที่นักเรียนแต่ละคนได้รับมาจากสถานศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ให้ค่าน้ำหนักร้อยละ 10 (องค์ประกอบของผลการเรียน แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (GPAX) 5% และความสามารถของนักเรียนเมื่อเทียบกับกลุ่มในแต่ละโรงเรียนค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) 5% มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพิจารณาคัดเลือก ร่วมกับผลการสอบวิชาความรู้พื้นฐานวิชาการ (วิชาหลัก) และวิชาพื้นฐานวิชาชีพ (วิชาเฉพาะ) ให้ค่าน้ำหนักรวมกันร้อยละ 90

รูปแบบการสอบ หมายถึง ชุดวิชาในการสอบร่วมกัน โดยให้สอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะ และในกรณีคณะ/ประเภทวิชาที่มีการสอบวิชาเฉพาะด้วย การกำหนดสัดส่วนค่าน้ำหนักระหว่างคะแนนวิชาหลักและคะแนนวิชาเฉพาะให้เป็นไปตามที่แต่ละมหาวิทยาลัย/สถาบันกำหนด

คะแนนสอบคัดเลือก หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยทบวงมหาวิทยาลัยของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ผ่านการคัดเลือกเมื่อปีการศึกษา 2543, 2544 และ 2545 แยกตามสาขาวิชา จำนวนรายวิชาทั้งสิ้น 16 วิชา ได้แก่ วิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ 1 วิชาเคมี วิชาฟิสิกส์ วิชาชีววิทยา วิชาวิทยาศาสตร์กายภาพชีวภาพ วิชาภาษาฝรั่งเศส วิชาภาษาเยอรมัน วิชาวัดแวงความเป็นครู วิชาดนตรีปฏิบัติ (ไทย) วิชาดนตรีปฏิบัติ (สากล) วิชาความถนัดทางศิลป์ วิชาทฤษฎีดุริยางคศิลป์ (ไทย) และวิชาทฤษฎีดุริยางคศิลป์ (สากล)

ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของนิสิตที่สอบคัดเลือกผ่านทบวงมหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2543-2545 และทักษะความสามารถที่จำเป็นสำหรับคนยุคใหม่ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการคิด ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม ทักษะชีวิต ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะการจัดการ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของชั้นปีที่ 1 ของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวทำนายความสำเร็จ หมายถึง ตัวแปรด้านความสามารถทางวิชาการ คือ ผลการเรียนเฉลี่ยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตัวแปรด้านความสามารถที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ คือ คุณธรรมและจิตสำนึก ประกอบด้วย ความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความสามารถพึ่งตนเอง มีวินัย ความรับผิดชอบ ความกตัญญู ความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา และความอ่อนน้อมถ่อมตน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความตรงของตัวทำนาย ประกอบด้วย ความตรงด้านความสามารถทางวิชาการ และความสามารถที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยจะทำให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในด้านความตรงของตัวทำนายความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ตัวทำนายด้านความสามารถทางวิชาการ คือ ผลการเรียน และความสามารถที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ คือ ทักษะที่จำเป็นสำหรับคนยุคใหม่ของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อองค์กร หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาดังนี้

1. โรงเรียนสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย วางแผนพัฒนาเด็กให้เป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม ตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา คือ ให้นักเรียนเป็นคนเก่ง เป็นคนดี และเป็นคนมีความสุข

2. สถาบันอุดมศึกษาและสถานศึกษาใช้ประโยชน์ที่ได้ในการกำหนดนโยบาย วางแผนพัฒนานิสิต/นักศึกษาให้เป็นผู้ที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ประกอบด้วย 1) ด้านทักษะความสามารถที่จำเป็นสำหรับคนยุคใหม่ ได้แก่ ทักษะการคิด ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม ทักษะชีวิต ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะการจัดการ 2) ด้านคุณธรรมและจิตสำนึก ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความสามารถพึ่งตนเอง มีวินัย ความรับผิดชอบ ความกตัญญู ความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา และความนอบน้อมถ่อมตน

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรสามารถใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียน นิสิต/นักศึกษาได้ปรับปรุงและพัฒนาด้านคุณภาพการศึกษา คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้แก่ผู้เรียน นิสิต/นักศึกษาให้บรรลุตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือการศึกษาระดับต่อไป

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษานำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการพิจารณากำหนดนโยบาย วางแผนและปรับปรุงระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้สามารถคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถตรงตามสาขาวิชาที่เรียนและสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข จบเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ และเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์เป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติในอนาคต